

Graf-skrift öfwer
den ährebörne och
dygdesamme nu mera
hoos guds samlige
ma...

Wetter, Abraham

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1716
Gerstång

National Library
of Sweden

Grav-Skrift

Öfwer

Den Ähreborne och Dygdesamme

Nu mera hoos Gudh Salige MATRONA

CATHARINA

CATHARINA

WISSNAB

Kongl. Maj:ts Håf Sadelmakares

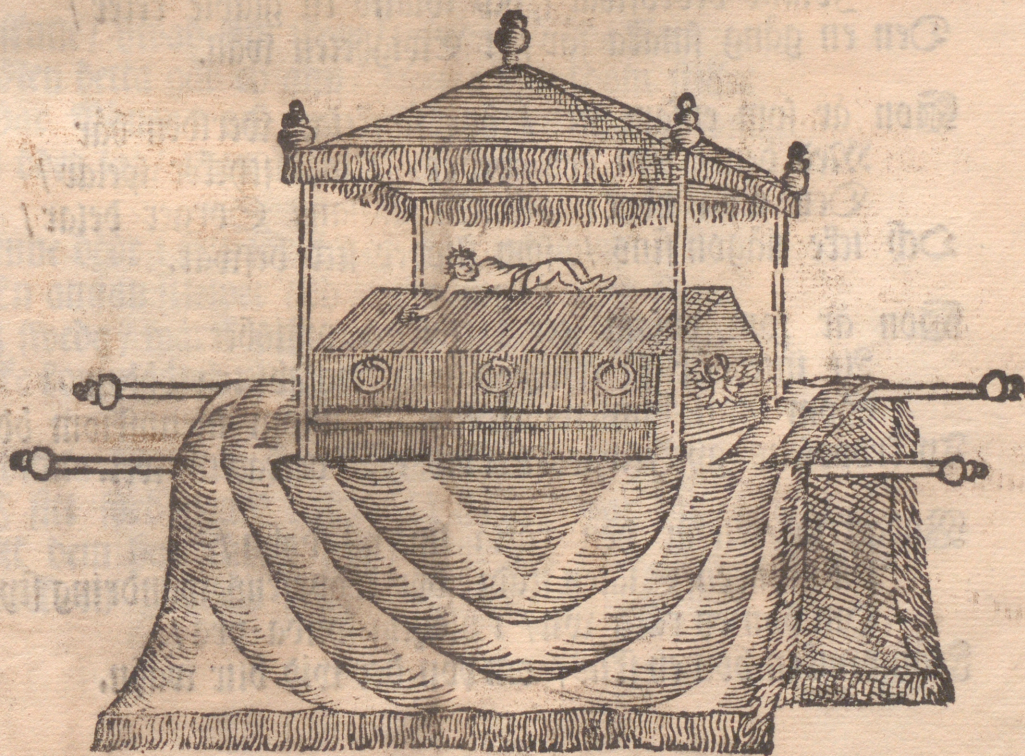
Och

Älder-Mannens wid det lästige Sadelmakare Ämbetet
här i Staden

Ähreborne och Konst-Erfarne

Mr JOHAN ERHARTS

För detta käräskelige Maka / som til sitt Hwilo-Rum
beledsagades under förnämlit folcks medfölje i St. Nicolai
Kyrckia och Kongl. Residentz Staden Stockholm
Den 30 Augusti 1716.

Wenniskians Lefnad är en ijdel Tummelplaz /
 Där tidsens ändringar / sig alla stunder wiisar /
 Och obeständighet den usla Menskian spiisar /
 At ständigt wärldans löpp / är hennes wiisa sats.

Wär tiids ostadighet / det enda Wiisa är /
 Som likt ett Apespet / i många färgor gyeftar ;
 Likwal wit menniskian i tiidsens omlöpp hyskla /
 Med all säfängtyghet / och Werlden hålla kär.

Wi hysom i wår Kropp en oswärderlig Skatt
 Utas alswärldig Gud / i första Menskian blåster /
 I Nasan / den med Kropp wår Återlösar? Käster
 Des dyra blod / och en kan nånsin see sin natt.

Sag menar Siäten / som bor i ett dödligt Tiäl
 Den Werldens lustar / och mångtusende förtreter /
 Ibland bedröfwär / och ibland til glädie reter /
 Den en gång smaka får / i Ewigheten wäl.

Hon är som ensam seer / hur flycktigt werlden här
 Med dem / som den beboo / i alla stycker spelar /
 Den Ena nöye / och En annan / Sorger delar /
 Och icke någon fins / som slipper sitt beswär.

Hon är som ensam seer i tidsens otvisshet
 At intet är så wist / som sielswa bittra döden
 Som utas himtens flut / är allom menniskiom öden
 Ty kroppens gyeckelwärc / hon wäl betrackta wet.

Gudacktygheten är den rätta siätens bahn /
 På hwilken Siäten städz / bör kroppens wandring styra
 Om hon ey råka wit / i plöglig synda yra /
 Från hwilken hon ey skis / om hon der wid blir wahn.

Wär

När Kroppen styras plår / af en förnuftig siäl
Och under tiidsens lopp / ett gudligt sinne byser /
Och werldzsens lustar då / och fåfånghet han ryser /
Ja icke nånsin fins / han sudda Syndzsens träl.

Den Skaparns allwijsheet / i ögnasickete har /
Han förer här på jord / en reen och helig handel
Och får ett ewigt swäll / när slutet är des wandel
Och i sackmodighet han ändar sine daer.

Han fructar icke för det stränga ödes lag
Men är förnögd der wäl från werlden til at skilias
När han förnimma månd / det wara himlens willja
At han skal wandra bort / och see sin sidsta dag.

Den skillnad siäten tar / från jorde - hyddan sin
Rätt Öde kallar man / om den skal rätt beskrifwas
Ey oundwiktigt är / at man skal hädan rifsas /
Från werld til Himmelen / eller til Pinan in.

Hast ån det öde är at menniskan skal dö
Dock icke öde är / när hon skal hädan fara /
Ey eller på hwad sätt / mann döde / kan öde swara /
Men ödet skiljer öf utwäl / från werldzsens dö.

Ey möjeligt det är / för menniskan färskt uth
I digra blindhet sin / Gudz allwiisa regering /
Som syns i werldzlig ting / ta af / och haa förmering /
Ey af såkunnoghet så fatter hon det sluth /

Som skulle / hwad som skeer / af simpelt öde see /
Men detta går ey ann; Huskia Siukdom stillat
Har Bönen / och des liif förlänga Herren willat
Alltså i ödes lag / man ändring öfta seer.

At denne döde i fält för fiendz skätt och spjut
En annan stielper ned / En annan ligger länge
I sweda / wäref och nöd / på swära soce Sängen
Det icke komma må af något ödes sluth.

Men himla Drotten stor / hwars öga all ting seer
I sitt förbärgad' rådh / så skickat har och lagat /
At dem han kärast har / dem han med siukdom agar
Der dock en gudlös siäl / i synden stupar neer.

Den döda som vill see / nu swara lagd på Bår
Hon har i tidsens krek / här fört en gudlig lefnad /
Ty har hon icke haft på jorden sårdes trefnad /
Men draget HERRANS korp; fördensfull diupa sår

I makans hierta sees / i Sorgen lefwer kvar /
Som sakna äntlig måst / med tårar och med qwida /
Sin Wänn och Hustru får / så fromm ifrån des sida
Och at han icke nu / den sig kan fåna har.

Madame GERSÄNG / hvars Kropp nu slagen är om Kull /
Hon är swård sitt beröm / hon har ju gudligt lefwat /
Och ey som werldsens Barn / i syndig lustar swäfwat /
I himlen är des Siäl / fast Kroppen läggs i Mull.

Den som så lefwa kan / har lefwat mycket swån
Som denna döda gjort / ja man kan swälförlika
Des stadighet i Troon / wid Lodes och Eunica
Ty hon fått Trones löhn / och är ewiglig säll.

I Gudlig: Edmiukhet *Maria, Sara liif*
Hon war / huusacktig som en *Martha; Ruth Susanna*
I lyfhet wüste hon / i Bön en trägen *Hanna,*
I wett *Abigail,* af dygder war hon rük.

Den såledz lefwat har / han får en ewig frögd
Fast Mann / Barn / Wänner får / des dödzfall de begråta
Och Griffte: Stället des beser / med Ögon wåta
Ja Abrons Crona får han i Gudz himla högd

Skyldigst framtebt

af

A. WETTER.

